

pomagali, kjer so le mogli, tolažili žalostne, celili rane in sušili solze bednim ljudem; že tu na zemlji so jih imenovali angele v človeški podobi. Zdaj so pa poveljčani, njih duša je še vse lepša v nebeški popolnosti, torej njih ljubezen veličastnejša. Drugič je pa tudi njih moč zdaj veliko večja nego poprej na zemlji. Če je pa ljubi Bog že na zemlji radi njih čudežno pomagal bednim ljudem, koliko bolj zdaj, ko jih je povabil k sebi, da so deležni njegove slave in sreče, da „vladajo ž njim“, kakor pravi sv. pismo. Nekatere je pa Bog sam po svoji cerkvi še posebej odločil za naše priprošnjike in pomočnike.

Nikar ne bodite med onimi, kateri vedno le prosijo svetnike, zahvalo pa zanemarjajo, marveč bodite jim pristrčno hvaležni s pobožnim češčenjem in zvestim posnemanjem njih vzornega življenja.

4. Celo tudi vernim dušam moramo biti hvaležni. Sebi sicer ne morejo pomagati, a nam pa morejo koristiti s svojo priprošnjo. Saj so tudi ljubljene otroci Božji, le da so še v kazni. Tega so se že prepričali premnogi, ki so se jim priporočali v raznih potrebah. Dušam v vica pa ne moremo boljše izkazovati hvaležnosti, nego s tem, da jim po svoji moči lajšamo in krajšamo prebritko trpljenje.

Zopet tu vam moram budilno klicati: Na kvišku — hvaležna srca!

Materina ljubezen.

(Davna pravljica. Spisal Selko.)

Nekaj lepega, nekaj divnega sem videla nocoj!“ Tako je pozdravila deviška breza svojo sosedo, vitko hojo, ko se je ta zbudila iz sladkih sanj.

„Kaj nisi spala?“

„Samo nekoliko.“

„No in kaj si videla?“

„Čuj, nekaj nenavadnega — ljubezen materino!“

„Daj, povej, kje in kako“, prosila je hoja.

„Glej doli pod nama vasičo in na koncu ono kočo! Vdova Končinka stanuje v nji s svojo hčerko. Saj sva ji včasih pogosto videli, ko sta sedeli na klopici pred hišo. A zdaj že dolgo časa nisva zazrli hčerke na prostem. Le mati je hodila okrog in v kratkem času se je postarala za leta. Smeha na njenem obrazu nisva več opazili, le solzo si je otrla tupatam. Saj leži v sobi na smrt bolna njena edina hčerka, njeno veselje in nadeja starih let. Bolna je zelo, zelo bolna. In vaše mamice, ki vsakemu naprej določijo življenje ali smrt, so ji prisodile — zadnje.

Materino srce pa je krvavelo — — —

In prišla je beračica Maja in pravila o čudnem zelišču in o njegovi čudoviti zdravilni moči. Vsako bolezen baje ozdravi. A to čudovito zelišče raste in cvete samo eno noč na gotovih krajih. Raste gori v planinah, a samo v noči vseh vernih duš. To noč pricvete, a le na krajih, kjer se je ponesrečil kak predrzen lovec, iz zemlje šop rdečih cvetlic. Če jih nihče ne utrga še tisto noč, izginejo, da ni sledu po njih. Tako je pripovedovala beračica Maja.

Končinka pa je vedela za mesto na planinah, kjer je obležal ubit lovec.

Ni pomišljala. Veselja ji je zaigralo srce. Saj bo tako rešila svojo edinko. Ni je strašila dolga hoja, ne mraz, ne temna noč.

Videla sem je skozi okno, kako je sedela snoči nestrpno pri svojem otroku. Hčerka je zaspala, a mati je sezula obutev in stopala bosa vun na prosto, da ne bi zbudila svojega otroka. In ko se je obuvala zunaj na mrazu, se mi je zdelo, da vidim nekaj svetlega okrog njene glave. Nekaj mi je reklo: to je tista čista ognjena materina ljubezen, ki pretrpi za otroka vse. *Verjela sem. Hitro je stopala od kočice. V planino je daleč. Pogosto se je obrnila nazaj in gledala proti koči. A v koči je bilo vse mirno, le plamen svetilke se je zibal okrog male bolnice.*

Mati je hitela dalje.

Nad njeno glavo pa sem videla malo, komaj vidno lučko. Če je potegnila burja huje, da je streslo revici vse ude, zasvetila se je mala lučka v skrivnostnem

svitu. Saj čimvečje so težave, temlepše se pokaže materina ljubezen.

Bližala se je že svojemu cilju.

Tja k onemu križu pri: „Grozni skali“ se je bila namenila.

Pokleknila je pred Križanega. Po kratki molitvi je začela trgati cvetlice.

Bila je gosta tema. Mesec so zakrivali oblaki. Močna burja jih je gonila semtertja. V temi se barve niso dale razločevati. Krog križa so bile gosto nasejane bele planinke. A ljubeča mati jih je trgala z veseljem in v prepričanju, da so rdeče. Cel šop jih je že nabrala. Pa posije za trenutek svetli mesec izza oblakov. Starica je zapazila, da ni nabrala rdečih rož s čudovito zdravilno močjo, a da drži v rokah navadne planinke.

„Moj Bog, saj to niso čudodelne rdeče rože — te so bele. Rdečih ni — — —!“

In zaplakala je na glas. Zeblo jo je. Počenila je na tla, naslonila se na mrzlo skalo in jokala. V joku je zaspala. Lučka iznad njene glave pa je hitela doli v dolino pogledat, kaj dela hčerka v koči. Dolgo se je mudila tamkaj. Vrnila se je in prinesla s seboj sladke sanje ljubeči materi. Sporočila ji je, da hčerka spi, prav sladko in trdno spi, da je ne bode zbudila, če prav bi hodila obuta po sobi. Še več, sporočila ji je, da se že igra z nebeškimi krilatci in da bo prihitela skoro nji naproti.

Žena je spala dalje na poznem jesenskem mrazu. Naposled je izginila lučka iznad njene glave. Dvignila se je in se dvigala vedno više in više. A če prav je bila že v neizmerni daljavi, že tam za zvezdami, še vedno se je videla.

Starica pa se od takrat ni genila. Še celo burji ni branila, ko ji je potegnila ruto z glave. Poglej k oni skali gori! Mrtva je — zato ne gori več v njenem srcu ljubezen.“ — —

*

Popoldne pa sta videli smreka in hoja dva moža, ki sta šla z nosili k „Grozni skali“. Revico sta odnesla v dolinsko kočo. Sosede pa so polagale na oder njeno hčerko, ki je bila umrla po noči. —

Pri cerkvi sv. Mihaela pa se je prikazal grobar Luka. Lopato in rovnico je imel v rokah, a v ustih kratko pipico. Kopal je in kadil. Izkopal je globoko jamo, a na dnu jo je razširil. Na levi strani je izpodkopal toliko, da je bil pripravljen prostor za malo rakvico. Menda je storil stari Luka to zato, da bo ljubeča mati tudi še v smrti pri svojem otroku — ali pa samo zato, da je imel manj dela, kdo vé?

Poslej bom slušala ...

Julka! Julka!“
Iz Namrškega gradiča je klicala gospa Karla hčerko Julko. Ponovila je večkrat klicanje. Iz loga se je oglasila šoga. Julka ni čula mame.

„Ta otrok!“

Tako je vzdihnila mama in zaprla okno.

Po logih in brežinah je bilo še tuintam za belo plahto snega. Na prisojnih krajih so pa zacveteli zvončki, vetrnice in kar cele blazine rdeče vrese so se razgrinjale po bregovih. Čebelice so šumele po vresi. Nekoliko okorne so brenčale od kobuljca do kobuljca. Kdo ne bi bil okoren, če mora biti zaprt celo dolgo zimo v majhno celico ter prezebati in dremati dolge mesece. A sedaj je prišlo pomladno solnce in je potrkalo na ulnjake. Čebelice so se zdramile in izletele na prve cvetke.

S čebelicami vred je zapustila Julka gradič. Ven, ven, po cvetlice, po prve znanilke pomladi je hitela. Mama je klicala za njo, naj se ogrne, naj ne zaupa solncu. A Julka ni slušala. Njeni bujni črni laski so zavihrali v vetrecu in kakor srnica je hitela po brežinah. Tu jo je zvalil teloh, ki je gledal izpod grma. Tam ji je pozvončkal zvonček, drugod je zašumela vresa ... in Julka je hitela in hitela ter trgala cvet za cvetom. Sama ni vedela, kdaj se je oddaljila vrh griča. Njeni drobni prstki so komaj objemali bogata šopa cvetic. Vsa izpehana je dospela vrh griča.